

Curriculum Vitae

Blacks

Crezi că nu dețin în mine a cuvintelor magie,
s-o îmbrac ca pe o capă și să-mi fluture în vânt
când voi înfrunta destinul și temuta lui urgie
ce vor încerca să-mi lege apogeul de pământ?

Este drept că-n incantații nu căta-voi izbăvire,
Nici nu voi întinde ruga implorând celescul semn,
căci în palmele lipite nicimăcar a mea privire
n-ar putea să mai încapă de un abandon nedemn.

Așa că, pornesc la luptă, să cuprind cu a mea stare
ale lumii Infinituri sau genuni fără cuprins,
Să le înțeleg trăirea și interna frământare,
și-n a versului magie să cuprind tot ce-am atins.

Ușurată-mi este calea de-a porni a mea gândire
căci la naștere primit-am un secret și unic dar:
de a ști numărătoarea ce a timpului clipire
o deschide și-mi devine al trăirii lampadar.

Măcinat sunt doar de-o umbră ce în minte mi se leagă:
Să mă-ndrept spre Începuturi și al omului avânt,
Ori să văd ce-i după viață pe a Liniștii obleagă,
unde-a stelelor magie e doar praf purtat de vânt?

Ce se-ntinde între ele, cum a timpurilor undă
a cuprins în hora sorții acel bulgăr de absurd
ce al omenirii sfredel, neștiind să îl pătrundă ,
l-a desprins totuși în stele și al Haosului zburd?

Este lungă alergarea pe a timpului abscisă,
Nicimăcar secreta cale și al ursitoarei dar
nu ar prinde în cătare a momentului favisă
unde Totul și-a luat zborul dintr-un punct de pe un zar.

Așa că, în vraja serii, mă așez lângă oglindă
și îi dau numărătorii vraja unui unic gând:
ca reflexia să-mi poarte pașii spre a vieții tindă
unde s-a născut absurdul unui trai ieșit din rând.

Căci mă-ntreb, a cui voință s-a născut cu a mea soartă
și-au lucrat în sinergie spre un rezultat ciudat
ca a sărăciei faimă să-mi devină o consoartă

tolanită-n așternuturi, predispusă la păcat?

Nu putea să-și calce voia și să-mi dea cea strălucire
ce cu faima bogăției pe mulți semeni a sedus?
Dar de stau și cat la vorbe ce acum sunt nălucire:
Viața-n puful bogăției unde, oare, m-ar fi dus?

Cum aș fi simțit pârjolul dat de frica ce cuprinde
orice ban care aleargă de la un stăpân la alt'
iar când contul se golește, ce în minte se aprinde
și decide că Sfârșitul e firescul de urmat?

Poate că prin bogăție mi-ar fi fost toate permise
și aș fi deschis cărarea unor zeci de așteptări,
Dar cuprins aș fi de friguri și în oase și în vise
tot gândind că a mea viață este goală la urmă.

Astăzi, banul în cămară își rezervă a sa frică,
Este temerea că, mâine, nu va fi decât un ciot
ce nu va putea cuprinde prin interna ferestrică
că doar vidul îl urmează și adept să-i fiu, nu pot.

Neînțeleasă bogăție, îți reneg a ta căldură!
Nu o să-ți străbat oceanul din adâncuri ridicat!
Pe stindardul vieții mele al tău chip ca de bandură
nu își va găsi sorocul de a fi pe veci pictat.

.....
Și cum știe orișicine că a vieții dezlegare
ne prezintă opțiunea unei singure trăiri,
Soarta a decis din leagăn să mă prindă din naștere
cu a săraciei faimă într-un jurământ de miri.

Ai jurat, tu ,sărăcie, să îmi fii așezătură,
să îmi fii culcușul moale când vifornițe vor fi.
Prin săruturi de legendă îmi vei insufla căldura,
Mă vei apăra de lumea ce cu frig mă va primi.

Ai jurat să-mi stai alături ca o soată credincioasă
și să dai gândirii mele forța unui uragan
ce va împrăștia spre neanturi norii negri de pucioasă
oferiți de omenire ca un delicat iorgan.

Cum a nașterii secrete nimeni nu le știe rostul,
și a graiului plutire nu vine de la-nceput,
n-am putut să strig la lume că îți simt în ochi anostul
și te-am acceptat c-un scâncet, dar nimeni n-a priceput.

.....
Iată, cum a vieții roată învârtită-i pe jumate,

A trecut prin intersecții tot crezând în promisiuni,
Dar nu și-a tocit obada de a sa puținătate
căci ușor este urcușul când nu ai ce să aduni.

Unii nu vor înțelege că-n a vieții simplitate
Bogăția se măsoară nu în conturi sau averi
Este cheia ce deschide ușa spre eternitate
când trupul ni se-nconvoaie sub a' anilor poveri.

Cine oare înțelege ce alegere să facă
când în cale intersecții îi apar inopinat,
Cum deschide orizonturi spre o unică prisacă
ce din mierea veșniciei doar fărâme a cedat?

Unii vor dori avere, adumbrirea unor conturi
și aleargă viața toată după sunet de argint,
Dar când lupta încetează pe-ale bătrâneții fronturi
gustul vietii îi va arde ca o mare de absint.

Că nimic nu lasă-n urmă decât punctul nemișcării
și o teama neînfrântă: de-a porni un gând hoinar
care să-i ridice-n timpuri pe ATLASUL evocării
celor care vin din urmă, să le fie liminar.

Vor rămâne a lor viață cercetându-și universul
încărcat de calpe conturi înșirate în convoi
Iar atunci când viața însăși le va arăta reversul
sărăcia-i va cuprinde și vor fi în toate goi.

.....
Astă cale, mulți or zice, că e bine ca să fie
Orizontul ce aproape îl poți strânge într-un pumn,
Dar ferit am fost de cele prinse în alomorfie,
La a banului credință eu n-am devenit alumn.

Însetat de-a' lumii taine, la a vieții îmbarcare
Al meu scâncet la naștere nu a fost numai protest,
Ci o pură mulțumire către ursitoarea care
din oceanul Nemuririi a făcut al meu arest.

Zi și noapte a mea gândire suflă-n a dorinței velă
Pe oceanul unor secolii mă îndrept spre răsărit
Unde întâmplări închise sub a timpului tutelă
Evadează-n teatrul vieții retrăind cel tainic mit.

Văd cum energia pură se combină pe mutește
cu dorința din adâncuri a prea negrului fior,
Cum se naște o scânteie care poartă banditește
Masa, ieri neînțeleasă, astăzi fructul unui dor.

Văd scânteia ce se-aruncă spre a spațiului cortină
și în infinite ște o destramă de îndat',
Timpul, încântat de toate, a sa curgere-o suprimă,
fermecat fiind de rolul Universului format.

De îmi schimb a mea gândire, printre secolii îmi port pașii
și ajung acolo unde încă nimeni n-a ajuns.
Port în suflet o dorință declinată de șerpașii
ce n-au îndrăznit să-nfrunte drumul către-un Nou Ascuns.

Ale nemuririi taine le măsoar cu-a mea lumină
ce își trage energia dintr-un crez fără zăgaz:
de a cerceta străfundul izolat în carantină
și în care pacea fadă își consum-al ei extaz.

.....
Cine oare-n astă lume are-o astfel de putere
să se plimbe între polii unui univers ciudat?
Poate a omenirii spiță să adune în tăcere
tot ce are bun întrâ-însa, prin știință căpătat?

Și apoi, prin ce mijloace toate cele neofite
vor fi prinse-n conștiinta unui creier inocent?
Ce va depăși hotare de cortine-acoperite
spre a duce acea lumină în absurdul aparent?

Doar poetul e în stare să pătrundă cu gândirea
acolo unde tăcerea se desfată îndelung
Doar el va găsi răspunsul ce-l așteaptă omenirea:
de-a pricepe începutul ce-o ferește de amurg.

Poate el va prinde-n versuri ale lumii nepătrunsuri
Ne va explica iubirea și al omenirii rost.
La a inimii micime el va oferi răspunsuri
lăsând omul să decidă de-i credința adăpost.

Doar el va trezi scânteia ce așteaptă-o vâlvătaie-
un curent ce va aduce forța unui singur gând:
că vom prinde-n adevăruri viața cu a ei zbătaie
că a nemuririi runde le vom câștiga curând.

Ce ilară mi-e gândirea că această implicare
o putem vedea în viața unui semen ce îl știm
Nu avem în noi puterea de-a clama cu abnegare
că a versului menire la "sublim" e antonim?

Timpul azi nu ne permite să mai căutăm în stele
ale lumii începuturi, cum va fi al ei sfârșit
Măcinați suntem de-o grabă ce-o simțim până-n prăsele

de a ne petrece clipa într-un trai chivernisit.

Iar când cel de lângă tine îți prezintă a sa gândire
și încearcă să-ți deschidă ușile spre Infinit
Îl tratezi cu îngâmfare și-o nedreaptă izvodire:
că ideile sunt tâmpе, iar poetul e țicnit.